

Lejla Hadžikadić Gušić:

Prvo sam šutila. Ja sam njegova kopija. Predstavljam njegovu stopostotnu kopiju. Izgledam pola-pola kao oboje, i moja majka i moj otac, ali kad su u pitanju postupci, procesi razmišljanja i sve ostalo, ja sam stopostotna kopija svoga oca. Zato sam ga pogledala i tražila da mi objasni pozadinu toga, da mi kaže šta je istražio i je li razmislio o svojoj porodici i kako će ovo uticati na njegov posao, porodicu, karijeru, budućnost, finansije i sve te stvari. Ja sam ljekarka po profesiji pa je u mojoj prirodi da istražim sve 400.000 puta prije nego odlučim je li to dobra ideja. Dakle, moja pitanja su bila samo pitanja upućena njemu. Ja ga podržavam od početka, ali ipak sam imala ta pitanja za njega. Tokom svoje karijere u medicini putovala sam širom istočne obale, a onda sam se konačno vratila u Charlotte nakon skoro 25 godina, kako bih bila bliže svojoj porodici, jer bila je moja namjera da im budem bliže. Konačno smo svi bili u istom gradu, što nismo bili preko 20 godina, pa sam mu rekla da će on sve to promijeniti i pitala sam je li razmislio o tome. On je rekao da jest, i da je razumio kolika je to žrtva bila. Dakle, ja sam mu očito dala podršku, kao i uvijek, i on je vjerovatno uvijek bio moj najveći mentor u životu; ikada, kroz sve, kroz koledž, medicinski fakultet i postdiplomski studij. Uvijek je bio moj najvažniji mentor. Zato je za mene to bilo više pitanje da li je svjestan kako će ovo uticati na njegovu porodicu. Dakle, to je bila moja reakcija. Podržala sam ga, ali sam bila i oprezna, zbog porodice a i zbog toga što mi ne dolazimo, znaš, iz civilizovane države. Nismo naravno iz zemlje trećeg svijeta, ali nismo ni iz civilizovane zemlje pa sam se bojala za njegovu sigurnost. On je pošten čovjek, on je dobar čovjek i njegova namjera je da pomogne zemlji. On nije političar. U mojoj glavi, on je nepolitičar među političkim vukovima, pa sam bila zabrinuta za njegovu sigurnost i za njegovo zdravlje kroz sve to, i ponovo, kakav učinak će to imati na našu porodicu.

Clark Curtis:

Ja mislim da je to fascinirajuće i da je on izvanredna osoba zbog toga što pokušava da učini. Ja nisam njegovo dijete, ali šta to znači za tebe kao njegovo dijete?

Lejla Hadžikadić Gušić:

Ono s čim se borim sve vrijeme je to što, da on nije moj otac, ja bih bila njegov naj snažniji pristalica, jer, ako je iko u stanju da donese promjene ili barem pokaže šta se zapravo dešava, onda je on čovjek za to. On nije političar, on je pošten čovjek sa poštenom dušom koji predano

voli svoju zemlju na kenedijevski način, što mrzim. Mrzim to poređenje jer Kennedy je ubijen. Zato je moje poređenje sa smislom i ljubavi i mržnje, jer mrzim što je Kennedy pokušao da uradi takvu vrstu stvari i zbog toga je patio, a i njegova porodica je zbog toga ispaštala. Meni kao njegovom djetetu je teško. Ja vidim da je promjena neophodna. Nema sumnje u to. Čak ni svi ljudi iz Bosne koji znaju kroz šta je ta zemlja prošla ne razumiju koliko je krucijalan ovaj trenutak za državu. Imamo državu koja je bombardovana ratom i u kojoj su ljudske žrtve bile strahovite. A sad se ta država bori za svoju egzistenciju. Država ima tri predsjednika. Ne poznajem drugu državu koja ima tri predsjednika. Ne mogu čak ni da pojmem koliko je to disfunkcionalno. Nama to znači da to nije jedna država, jer jedna država podrazumijeva jednog predsjednika. Njegov cilj je da u suštini pokaže da smo mi bili jedan narod u jednom trenutku, i da smo još uvijek jedan narod. Rat je možda promijenio percepciju o tome, a u ratu su političari nevjerovatni u onome što rade, a to je kreiranje ideje podjela, kreiranje ideje o razlikama i nacijama kako bi stvorili zajedničkog neprijatelja protiv kojeg se onda treba boriti. Ali mi smo zapravo jedan narod. Još uvijek smo jedan narod, i njegova poruka je da se ne može imati nerazolikost. Raznolikost je ono što stvara državu, a to je jedna država, što znači: jedna država – jedan predsjednik. Sve dok to ne budemo imali, mi nismo država. Mi smo zaista na raskrscnici utvrđivanja da li želimo biti država i koji je nacionalni identitet te države. Niko ne bi trebao da želi da to bude „bosanska muslimanska država“. Ona to nikad nije bila, i nikad nije bila namjera da ona to bude. Ona treba da bude multietnička, multinacionalna država, i to je njegov cilj. Ponovo ću iznijeti svoje stavovište, a ponavljam, potičem iz polja medicine. Darwin je dokazao mnogo puta da, ako pokušate da izolirate jednu vrstu i da imate samo jednu vrstu, jednu određenu stvar, ona će izumrijeti. Mi to ne možemo uraditi. Iz raznolikosti se dobija stvarna moć i snaga. Ako nema raznolikosti, ne može se ići naprijed. To je ono što on pokušava da dokaže. U toj državi, rat je kreirao razlike. Kreirano je nekoliko populacija, pa se sad svijetu čini da te populacije žele da budu nezavisna tijela. U Hrvatskoj su Katolici. Srbijanci su pravoslavci. Bosna je mješavina svega, i ja mislim da je to prelijepo. Takva je i Jugoslavija bila. Bosna je meni na neki način nova Jugoslavija. Tu su svi, i jednostavno je pitanje zašto se ne možemo slagati. Zapravo je snaga tog naroda i nacije da treba da se slažemo. Raznolikost nas čini snažnijima, i po meni lično, to je ono što moj otac zastupa, i ja to podupirem svim srcem. Iskreno

ću svima reći da mrzim što to upravo moj otac radi, ali ga podržavam svim srcem, i ako je on voljan da podnese tu žrtvu, onda i moram da ga podržim.

Clark Curtis:

Gledajući u budućnost, ako on pobijedi, jesi li imala priliku razmisliti o učinku svega toga i kako bi se ti osjećala ako on uspije u kandidaturi za predsjednika?

Lejla Hadžikadić Gušić:

Vjerovatno gorko-slatko. Moja majka bi rekla da bi se osjećala fenomenalno i oduševljeno, kao i moj brat, ali ja bih rekla gorko-slatko. Ali ponavljam, ja bih podržala ono što on očito ima namjeru da uradi i za šta je voljan podnijeti žrtvu kako bi to uradio. On nije star, on je u najboljim godinama. Ako je spreman toliki dio života posvetiti određenom cilju, onda ja naravno želim da on to uspije, a zašto i ne bih? Dakle, očito bih bila uzbuđena zbog njega, ali to bi podrazumijevalo barem četiri godine tamo, daleko od moje djece. Teže od udaljenosti od mene mi pada udaljenost od moje djece. Koliko god je bio mentor meni, pretpostavljam da bi toliko bio i mojoj djeci, koja ga jako vole. Iako je to gorak-sladak osjećaj, ipak bih voljela da pobijedi. Zapravo očekujem da će pobijediti. Zanimljivo je šta su me pitali ljudi u SAD-u. Amerikanci ovo shvataju mnogo ozbiljnije nego Bosanci, što me fascinira, jer to je zaista ozbiljna stvar. Činjenica da Amerikanci, koji nisu Bosanci, shvataju to bolje nego Bosanci, znači da živimo u totalno nerealnom mjehuriću, u toj mjeri da i ne vidimo ništa izvan njega. Znači, činjenica da vanjski svijet može pogledati unutra i reći da je to zapravo ozbiljna stvar znači da Amerikanci zaista bolje razumiju veću sliku bolje nego ljudi unutra. Dakle, ja bih ga cijelim srcem podržala. To bi promijenilo diskurs toga kako ga mi kao porodica podržavamo, jer jedna stvar je proći kroz izborni proces i kampanju sam, a sasvim druga stvar je proći kroz četverogodišnji predsjednički mandat sam. Ne mogu ti zapravo reći kako bi to izgledalo jer ne znam kako bi izgledalo. Mi svi imamo poslove ovdje, karijere, zajmove, svi podržavamo i odani smo Sjedinjenim Državama pa je malo vjerovatno da bismo sve to napustili i preselili tamo, ali dio nas bi morao, pa bi to podrazumijevalo ponovnu procjenu šta mi želimo u svojim životima.